

Arrest

nr. 126 693 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 6 maart 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds april 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, op heden goed Frans zou spreken ondanks zijn hoge leeftijd, wil en kan voorzien in zijn eigen levensonderhoud en dat hij een grote vrienden-en kennissenkringen zou opgebouwd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. We stellen vast dat betrokkene geen enkel stavingsstuk hiervan voorlegt. Indien hij deze stukken toch kan voorleggen, dan kunnen deze het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procédure - namelijk drie jaar en negen maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Bovendien stellen we vast dat betrokkene geen enkel stuk met betrekking tot zijn integratie voorlegt. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Betrokkene roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoeker dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren..

Ook de verwijzing naar de algemene toestand in Armenië, die volgens de advocaat van betrokkene geen verdere uitleg behoeft vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten

aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het medisch attest d.d. 24.11.2010) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds verschillende procedures 9ter heeft opgestart maar dat deze allen negatief werden afgesloten. Tenslotte haalt betrokkene aan dat hij op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en dat hij derhalve een blanco strafregister heeft. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 10.10.2008 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van vijf jaar behalve het voorarrest. Betrokkene was opgesloten in de gevangenis van Lantin van 06.05.2008 tot 10.10.2008”.

1.3. Op 21 februari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 6 maart 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Er wordt geen middel ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is dan ook geen reden meer om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tevens werpt hij de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis VrW onontvankelijk verklaard op 21.02.2013 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging töt verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, Rv.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij t t verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen" (RvV5616, RvV9628, RvV 10087, RvV 10047).

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het Evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordtaan-de-voornoemde algemene begripsomschrijving

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Zoals vermeld heeft verzoeker zich in het initiële verzoekschrift beroept op:

"Uit wat voorafgaat kan er onstuitbaar worden geconcludeerd dat verzoekers dan volkomen aan de instructie dd. 19.07.2009 betreffende punt 1.1 en/of punt 1.2. voldoet en zijn verwijdering in strijd is met internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM die België rechtstreeks verbinden. " Verzoeker verblijft sedert het jaar '2000 op onderbroken en deels legale wijze in België.

Verzoeker doorliep alhier diverse verblijfsrechtelijke procedures de welk het fundament vormden om een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 1.1. en 1.2. van de regularisatiecriteria - in te stellen.

Dat ten eerste verwerende partij van rechtswege de situatie van verzoeker al reeds aan punt 1.1. van deze criteria toetst in de bestreden beslissing, doch niet aan punt 1.2. van datzelfde criteria.

Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag.

Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert, onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is.

Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoeker zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriep ni. op punt 1.1. en punt 1.2. !

De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat:

« considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n  105622 dd. 17.04.2002).

De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19.07.2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoeker effectief in aanmerking komt om te worden geregulariseerd conform punt 1.1. en/of punt 1.2. is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend.

Dit deel van de motivering kan derhalve tevens bezwaarlijk worden weerhouden

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat ten tweede verwerende partij zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procédure art. 9ter VrW in hoofde van verzoeker ongegrond werd verklaard beperkt, zonder enige analyse van het medisch dossier van verzoeker en zijn psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou (Rusland) om aldaar de kwestieuze aanvraag in te stellen.

Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoeker thans vertoeft, had verwerende partij het medisch aspect van verzoeker grondiger dienen te motiveren aangezien het in casu om een bejaard ernstige zieke persoon betreft. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis VrW. onontvankelijk verklaard.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat ten dezen verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat hij wegens het vergevorderde stadium van zijn integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië.

Verzoeker verblijft tenslotte langer dan 13 jaar in België. Hij heeft alhier diverse sociale banden gecreëerd met de samenleving.

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker zijn lang verblijf en zijn integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden.

In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen (integratie - verblijf van langer dan 13 jaar in België - langdurige procédures in het Rijk - ernstige medische kwalen) geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de

bestreden beslissing de integratie van verzoeker niet betwist wordt, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de Motiveringsplicht”.

3.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Gelet op het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet acht de Raad het wel degelijk een afdoende motivering dat de verwerende partij van oordeel is dat elementen die de integratie van verzoeker betreffen, het voorwerp kunnen zijn van een onderzoek op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De andersluidende overtuiging van verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoekers is verder ten onrechte van oordeel dat zijn integratie door de verwerende partij niet betwist wordt, aangezien in de eerste bestreden beslissing duidelijk kan gelezen worden dat *“betrokkene hiervan geen enkel stavingsstuk voorlegt”*.

3.4. De aangehaalde buitengewone omstandigheden worden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker gaat zo goed als niet in op de concrete motieven. Hij geeft tot tweemaal toe een uitgebreid exposé in zijn verzoekschrift aangaande het begrip “buitengewone omstandigheden” maar hij toont nergens in concreto aan dat de verwerende partij in casu een invulling zou hebben gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden die strijdig zou zijn met wat verzoeker daaromtrent schetst in zijn verzoekschrift.

3.5. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering, waarbij ingegaan wordt op de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker betoogt dat *“het de plicht [is] van de verwerende partij om het integrale verzoekschrift en het administratief dossier in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoeker niet gebeurd is”*, maar met dergelijk algemeen betoog toont verzoeker geen schending aan van de motiveringsplicht en evenmin van de zorgvuldigheidsplicht.

3.6. Verzoeker leest in de eerste bestreden beslissing dat verwerende partij verzoekers situatie toetst aan criterium 1.1. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Verwerende partij stelt immers in de aanhef van de eerste bestreden beslissing, *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

De Raad kan dit niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepaling en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571;

RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Verder kan er geen vrijstelling verleend worden van het vervullen van de wettelijke voorwaarde inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België verantwoorden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voor zover het betoog van verzoeker tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker kan geen toepassing verkrijgen van een instructie die onwettig is. Mogelijke verklaringen van bewindslui of van het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken die stellen dat de instructie toch nog wordt toegepast in de praktijk, zijn contra legem en verzoeker kan er dan ook geen argument uit putten om alsnog de instructie te doen toepassen.

3.7. Verzoeker stoort er zich verder aan dat verwerende partij zich in de motivering van de eerste bestreden beslissing ertoe beperkt de datum te vermelden waarop de verblijfsaanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, maar dit betoog mist feitelijke grondslag. Verwerende partij wijst wel terecht op het onderscheid tussen procedures in het kader van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat verzoeker verschillende 9ter-aanvragen heeft ingediend die alle negatief werden afgesloten, wat steun vindt in het administratief dossier. De Raad acht dit een deugdelijk en pertinente motivering m.b.t. verzoekers argument dat hij om medische redenen geen reis naar het buitenland kan ondergaan gelet op zijn medische situatie. De Raad ziet gelet op de afgewezen aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen niet in waarop verzoekers verwachting gebaseerd is dat verwerende partij nogmaals een analyse maakt van zijn medisch dossier en van zijn medische capaciteit om te reizen naar Armenië en van daaruit naar Rusland om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

3.8. Verzoekers overtuiging dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en zijn herhaling van de aangehaalde argumenten in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen de eerste bestreden beslissing niet doen wankelen. De theoretische beschouwingen die verzoeker uit aangaande de geschonden geachte bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat - niettegenstaande alle gegeven elementen van integratie in het Rijk, zijn 13 jarig gedoogd en deels legaal verblijf, het overschrijden van de redelijke termijn inzake de behandeling van zijn aanvraag, zijn langdurige procedures in het Rijk, zijn bejaarde leeftijd en zijn ernstige medische kwalen - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het

redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd."

3.10. De theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch diens overtuiging dat ze geschonden werden door de eerste bestreden beslissing, dit gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, tonen daarvan een schending aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA